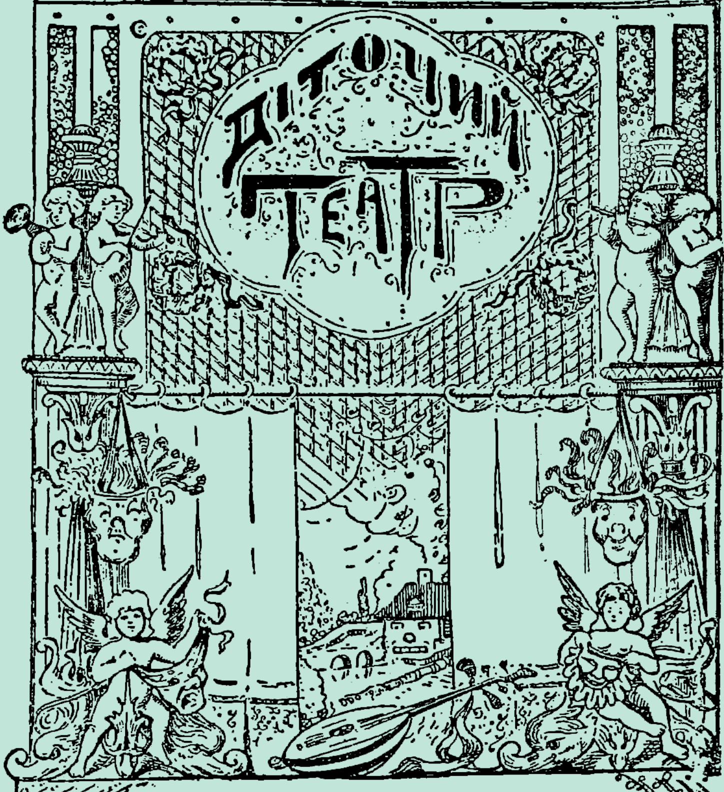
ГАЛИНА ОРЛІВНА

КНЯЗІВНА - ЖАБА

ВИП 2. РІК І.

Ukrainian Bazaar 2248 Graygling,
Ave DETROIT, MICH

EX
LIBRIS
ПЕТРА
КРАВЧЕНКА

Князівна-Жаба.

Пєса — казка для дітей, у семи картинах

Інсценізувала **Галина Орлівна**.

ЛЬВІВ — 1925
Видавництво „РУСАЛКА“
Діточий Театр. Вип. 2.
З друкарні Ставр. Інститута під управ. Яськова

ДІЄВІ ОСОБИ:

Князь.
Княгиня.
Старший Князенко.
Середушний Князенко.
Молодший — Іван - Князенко.
Князівна—Жаба.
Жінка старшого Князенка.
Жінка середушного Князенка.
Баба - Яга, костяна нога.
Лютий змій (за сценою).
Слуги, гості, дівчата-служки Князівни Жаби.

КАРТИНА ПЕРША.

Ганок у теремі князя. На кріслах князь і княгиня.

Князь. Ну, що ж, княгиня, викохали ми трьох синів, як соколів, то час би їм вже і подружжя шукати!

Княгиня. Час, князю, час.

Князь (до слуги, що стоїть у дверях). А ну, поклич сюди трьох синів моїх, трьох князенків молодих!

(За хвилю входять три гарно вбраних князенки).

Князь. Сини мої, соколи мої! Дійшли ви вже до літ, час вам уже подружжя шукати!

Князенки (разом). Ой, час, таточку, час!

Князь. Забірайте ж, діти, сагайдаки срібні, накладайте стрілочки мідні, пускайте в чужі землі далекі: хто до кого влучить у двір, там тому й молоду брати.

(Слуги подають сагайдаки і стріли).

Старший Князенко (бере лук, стає на краю ганку і сріляє в далечінь). Мені здається,

що моя стрілочка попала у далеке царство, не в наше господарство!

Середушний Князенко (стрілявши). Мені здається, що моя стріла впала десь за горами, за морями, аж у заморськім князівстві!

Іван-Князенко (вистрілявши, сумним голосом). А мені здається, що моя стрілочка впала ні далеко, ні близько—коло села в болото!

(Всі сміються).

Князь. Отже збірайтесь тепер у дорогу! Шукайте долі, та вертайте, не баріться, з батьком старим радістю поділіться!

ЗАСЛОНА.

КАРТИНА ДРУГА.

Покій у княжім теремі, на підвищенню високі крісла, на яких сидять князь із княгинею. Перед князем стоять всі три князенки. Князенко-Іван засмучений.

Князь. Ну, розповідайте мені, мої соколята, де ви бували і що видали, яких собі княгинь відшукали?

Перший Князенко. Батеньку мій світлий! Як ви наказували мені із лука влучати, то й упала моя стрілочка в инше царство, у царський садочок, де саме на той час царівна похожала; вона ту стрілочку узріла і до рук її взяла. А як я прийшов стрілки шукати, так вона і каже: „Не дам цієї стрілки нікому, тільки віддам тому, хто мене за дружину візьме!“ А я їй, світлий батечку, й кажу: „Я тебе візьму!“ Так ми і намовились.

Князь. Добре сину! Буде так, як доля твоя захотіла. Бери собі за жінку царівну! (До середушного князенка). А ти, синку, яку невісточку мені до хати приведеш?

Середушний Князенко. Батечку світ-

лий! Як наказували Ви мені із лука влучати, то й упала моя стрілочка в чужу, далеку землю заморську, просто на княжий двір. А князівна в той час на рундучку сиділа, побачила ту стрілку, підняла, тай до себе взяла, а як я прийшов стрілочки шукати, то вона й каже: „Не дам цієї стрілочки нікому, тільки віддам тому, хто мене за дружину візьме!“ А я їй, світлий батечку й кажу: „Я тебе візьму!“ Так ми й погодились.

Князь. Добре, сину, буде так, як доля твоя захотіла. Бери собі за жінку князівну. (До третього князенка). А ти, синочку, Іване—князенку, чого плачеш? Чом ти не скажеш, яку невістку мені до хати приведеш?

Іван—Князенко. Якже мені не плакати, коли у моїх братів будуть жінки, як жінки, а мені доведеться з болота (гірко ридає) жабу зелену брати!

Князь. Як так?

Іван—Князенко. А так, батечку, як наказали ви мені із лука влучати, то й упала моя стрілочка, ні далеко, ні близько—коло села в болоті. На купині сиділа жаба і взяла ту стрілочку. Я прийшов, та й прошу: „Віддай мені мою стрілочку!“, а вона й каже: „Не дам, каже, цієї стрілочки нікому, тільки віддам тому, хто мене за дружину візьме“. Так я і пішов до дому...

Князь. Що ж, сину, видно твоя доля така, не годиться нарікати! Іди, бери собі жабу за жінку, може тобі із нею не погано буде. (До всіх синів). Ну, ідіть, дітки, лагодьтеся, та будемо весілля справляти. (До слуг). А ви слуги, по всіх кінцях гонців розсилайте, щоби всі прийшли на весілля до моїх синів. Будемо пити, гуляти, пива, та меди розливати.

(Сини і слуги виходять).

ЗАСЛОНА.

КАРТИНА ТРЕТЯ.

Хата Івана—Князенка і Зеленої Жаби. Гарно прибрана світлиця, на золоченому помості сидить Зелена Жаба *). До світлиці входить засмучений Іван—князенко.

Жаба. Добридень, Іване—князенку, мій чоловіче любий!

Іван—Князенко. Добридень, жабо!

Жаба. А чого ти такий засмучений, чоловіче любий?

Іван—Князенко. Ой, не тобіб питати, а не менiб казати! (Сідає за стіл і гірко плаче).

Жаба. Чого ж ти плачеш, Іване—князенко?

Іван—Князенко Та як же мені не плакати, коли оце наш батечко загадав, щоби завтра на ранок кожна невістка рушник ёму виткала.

Жаба. Оце й усе?

Іван—Князенко. Добре тобі казати: усе, а що я завтра батечкові скажу, як на його світлі очи покажусь?

Жаба. Не плач, не журися, князенку—Іване, усе гаразд буде, лягай спати!

(Іван—князенко іде зажурений, лягае на помості. За хвилину засипае. Зелена Жаба придивляється до нього і коли бачить, що князенко вже спить, швидко скидае із себе жабячу шкіру, з під якої виходить в гарній, дорогій дівочій сукні, зривае жабячу голову і встае на ноги чудовою красунею. Тричі плеще у долоні. З під помоста раптом з'являються декілька дівчат у білих сукенках, з віночками на головах. Всі вони по черзі вклоняються князівні—Жабі).

---

*) Вбрання Зеленої Жаби легко зробити навіть із паперу, найкраще з зеленого каленькору, звичайна довга сорочка з довгими рукавами, так, що руки теж лишаються зашитими і пальців не видко. На голову одягається зроблена з грубого паперу голова, з намальованим, або прорізаним ротом і зі скляними очима.

Перша дівчина. Здорова, князівно!

Друга дівчина. Здорова, князівно!

Всі разом. Здорова, здорова князівно!

Чути звуки музики; дівчата беруться за руки, роблять коло, по середині — князівна. Дівчата танцюють, сплітаючи і розплітаючи коло. Князівна танцює сольо

Князівна—Жаба (по танці). Ну, годі, дівчата, тепер час за діло братись: швидко мені хапайтесь, рушники тчіть, гарненьких орлів понашивайте, щоб на ранок готові були!

Дівчата. Слухаємо, князівно, слухаємо! Все буде, як кажеш.

(Дівчата вибігають, князівна—жаба знову вбірається в жабячий кожушок і, погасивши свічку, йде на старе місце. За якусь хвилину в пів-темряві з'являються білі постаті дівчат, що несуть рушники і розкладають їх на столі, та лавках, потім так же тихо зникають. У вікнах яснішає. Світає. Іван—князенко привстає, протирає очі, озирається навколо і раптом бачить чудові рушники).

Іван—Князенко. Жінко! Що я бачу?! Звідки ти набрала таких гарних рушників?

Князівна—Жаба (прокидаючись). Бачиш, я казала, що все гаразд буде, от таки помоєму й вийшло.

Іван—Князенко. Та таких гарних рушників ні одна з братових жінок не втне! Та ще і з золотом, аж сяють! Побіжу скорше, батечкові покажу, побачимо, що він казатиме. (Бере рушники і виходить).

(За хвилину під вікном чуються голоси двох невісток князевих, вони по черзі заглядають у вікно).

1. невістка. А ну заглянь.

2. невістка. Заглянь ти!

1. невістка (заглядає).

2. невістка. Сидить?

1. невістка. Сидить.

2. невістка. І не тче?

1. невістка. Ні!

2. невістка. А ну пусти — я! (Заглядае). А може вже наткала?

1. невістка. З баговиння болотяного! Ха-ха-ха!

2. невістка. Свекрови на образи! Хі-хі-хі!

1. невістка. От сміху буде!

2. невістка. Ой, тікаймо, хтось іде! (зникають).

Входить веселий, радий Іван—князенко.

Іван—Князенко. Ну, жінко, казав батечко, щоб я тобі подякував. Так йому припали до серця твої рушники, що всі ті, які наткали йому другі невістки, велів викинути на кухню, а твоїми, велів образи прибрати!

Князівна—Жаба. Бачиш, Іване, таки і я на щось придалася, таки і я догодити зуміла!

Іван—Князенко. Так то воно, так, але тепер нова біда. (З раптовим смутком сідае за стіл).

Жаба. А що таке?

Іван—Князенко. Та батечко-князь наказав, щоби зараз ми всі збіралися до нього на бенкет (плаче). Що ж воно буде?

Жаба. Чого ж ти плачеш?

Іван—Князенко. Ой, як же мені не плакати? Як же я тебе—таку на бенкет повезу?

Жаба. Не плач, Іване—князенку, не бійся нічого, все буде добре, поїдемо!

Іван—Князенко. Як же ж воно буде?

Жаба. А так, що ти їдь попереду, а я за тобою приїду. Як стане дощ накрапати, то знай, що це твоя жінка дощовою росою вмиваеться, а як блискавка заблисне, то твоя жінка в дороге вбрання убіраеться, а як грім загремить, то це вже жінка твоя іде!

Іван—Князенко. Чудна ти якась. Та вже робити нічого, хай буде, як ти кажеш! То ж я їду, а ти не барися! (Відходить).

ЗАСЛОНА.

КАРТИНА ЧЕТВЕРТА.

Богата палата княжого терему, по середині накритий стіл для учти: всяка їжа, солодощі, меди. Багато гостей сидять довколо столу, на лавках, та кріслах. На чільному місці — князь, поруч нього кілька порожніх крісел для синів із невістками. Як розкриваеться заслона, музика грае, гості пють і їдять, та розмовляють межи собою. Входить слуга.

Слуга. Світлий князю, прибули старший князенко, із княгинею своею.

(Входять молода пара, всі на них дивляться, вони сідають близько батька).

Гості. Гарну, гарну собі жінку взяв! Видно, що не простого роду.

Слуга. Світлий князю! Прибули середущний князенко із княгинею своею!

(Входять другі молодята, їх так же вітають. Сідають по другий бік столу, коло князя).

Гості. І ця гарна, мов квіточка! Нічого лихого про неї не можна сказати!

Слуга. Світлий князю! Прибув молодший Іван—князенко.

Князь. З княгинею?

Слуга. Ні, сам!

(Входить Іван—князенко).

1. гість (шепочуться). Побоявся жінку на учту привезти. Хі-хі-хі!

2. гість. Та його жінка — жаба зелена, ха-ха-ха!

Князь (сердито). Як же це ти смів не слухатися мого наказу? Чому не привіз на учту жінки, як я казав?

Іван-Князенко. Світлий батечку! Не пішли ми проти твого наказу! Жінка моя скоро сама прибуде! (На дворі, чути, накрапає дощ). Чуєте, дощ іде. Оце моя люба жіночка росою вмивається.

(Гості сміються в кулак, в той час блискає блискавка).

Оце ж моя жіночка в дороге убрання вбірається.

(Гості голосно сміються).

Брати. Чи ти не здурів? Що ти таке торочиш?!

(Останні їх слова глушить голосний гуркіт грому).

Іван-Князенко. Оце вже моя голубонька їде! (Підбігає до вікна, за ним кілька гостей).

Гості. Дивіться, і справді хтось їде! Шестернею! Коні, як змії! О! хтось виходить! Ох, та й красуня-ж!

Іван—Князенко (кидається їй назустріч). Оце ж моя люба жіночка.

(Входить Князівна-Жаба, — вона вбрана в дорогі шовки, та оксаміти, сама надзвичайна красуня).

Князь (встає їй назустріч, ласкаво вітає її і поруч себе садовить). Сідай, сідай, невісточко моя люба, красуню моя дорога!

1-й гість. Вона сяє, як сонце!

2-й гість. При ній других невісток навіть і не видко!

(Всі догоджають Князівні—Жабі. Музика грає, гості продовжують обід. По обіді встають з-за столу, слуги відсувають стіл).

Князь. А ну, тепер до танцю: хто кого перетанцює? А ну, невісточки мої любі, хто з вас найкраще танцює?

Одна невістка (показуючи на князівну—Жабу). Хай вона танцює.

Д р у г а н е в і с т к а. Хай вона покаже себе у танці!

К н я з ь. Танцюй, доню!

(Князівна – Жаба танцює, наче землі не торкається. Всі захоплені і зачаровані).

О д н а н е в і с т к а (заздро). А тепер я!

Д р у г а н е в і с т к а. Ні, тепер я!

К н я з ь. Та чого там? Разом танцюйте!

(Невістки танцюють, наслідуючи князівну, але так незграбно махають руками, що гості боязко відступають і закривають лиця).

1. г і с т ь. Та воно добре, але годі вже.

2. г і с т ь. Та ну годі, годі вже! Котрась і так по носі мене зачепила!

К н я з ь. Ну добре, добре! Тільки от не махайте так руками, бо вже й до очей моїх добіраєтесь!

(Де-хто з гостей сміється, де хто кричить: „Хай ще князівна танцює, хай ще танцює Івана—князенка жінка!" Князівна—Жаба танцює ще, всі в захопленню дивляться).

ЗАСЛОНА.

КАРТИНА ПЯТА.

В хаті Івана – князенка. Світлиця. Все так, як було у 3-ій картині. На лаві лежить покинутий зелений жабячий кожушок.

У світлицю швидко вбігає Іван—князенко, чогось шукає, побачив жабячий кожушок, хапає його і кидає до печі, що палиться в кутку. Потім швидко вибігає. За хвилину входить з жінкою у світлицю.

І в а н—К н я з е н к о. Сідай, сідай, спочинь, жіночко моя люба, ти дуже стомилась?

К н я з і в н а — Ж а б а (шукаючи чогось очима). Ні, Іване—князенку, мені дуже добре! (Ходячи по світлиці). Іване, ти не бачив моєї одежі?

Іван—Князенко. Якої?

Князівна. Та я тут... кожушок скинула!

Іван—Князенко. Жіночко люба! Нащо тобі той кожушок? Ти без нього така гарна. Цур йому, я його спалив!

Князівна. Ох! (Мліє).

Іван—Князенко. Що тобі сталося?

Князівна (притомніючи). Ох, Іване, Іване, що ж ти зробив? Як би ти цього... не займав, яб вічно була твоя, а тепер доведеться нам розлучитися, може й навіки!

Іван—Князенко. Як так? Нікому тебе я не віддам нізащо в світі, нікуди не пущу!

Князівна. Ох, Іване, ох голубе любий, настав час нашого прощання! Це ж мене Змій на три роки заворожив, три роки мушу у нього в наймичках служити! Вже чую він мене кличе!

Іван—Князенко Я всякій гадині голову одрубаю!

Князівна. Ох Іване, ох голубе! (Плачучи). Прощавай, шукай мене в тридесятім царстві, у Баби-Яги — костяної ноги! (Виривається з рук Івана—Князенка; робиться пів-темрява, долівка під нею розступається і вона в одній хвилі зникає. Іван—Князенко стоїть і ломить в розпуці руки).

ЗАСЛОНА.

КАРТИНА ШЕСТА.

Хата Баби-Яги, цілком не похожа на людське житло. Посередині, на великім треніжнику висить казан, в якому вариться зілля, по кутках — пташині опудала з вогненими очами. В кутку—велика піч, на печі лежить Баба-Яга, звісивши костяні ноги вниз. Якусь хвилю на сцені тиша, чути тільки свист вітру в комині. Потім вітер трохи ущухає і тоді чується, як хтось стукає до дверей.

Баба-Яга. Хто там так двері ламає, що аж хату на курячих ніжках перевертає?

(Стук зусилюється).

Баба-Яга. Хто навідав мою нору у таку глухую пору?

Голос за дверима. Відчини, бабусю!

Баба-Яга. Ге-е-е! Людськім духом тхне! (Охаючи злазить з печі, відчиняє двері).

Входить Іван—Князенко, він в подорожньому убранні, з луком через плече, з шаблею на боці, з торбиною під пахвою.

Іван—Князенко. Здорові були, бабусю!

Баба-Яга. Здоров, юначе, молодий князенку! Чи по волі зайшов сюди, чи по неволі? Чи кого шукаєш, чи сам ховаєшся?

Іван—Князенко. Ні, бабусю, ні від кого не ховаюсь я, а сам шукаю свою жінку любу, Жабу зелену!

Баба-Яга (тихо, беззвучно сміється). Знаю, знаю!

Іван—Князенко. Де ж вона? Бабусю, скажіть мені!

Баба-Яга. У мого брата — Змія Зеленого за наймичку служить!

Іван Князенко. Бабусю, голубонько, скажіть, як туди дорогу знайти, як проїхать, чи пройти?

Баба-Яга. Ой, далека та дорога, та й не легка! Все одно не дійдеш!

Іван—Князенко. Бабусю рідненька! Покажіть мені ту дорогу! Я на край світа зайду, а її знайду!

Баба-Яга. Ну, нехай вже буде, як просиш! Покажу тобі дорогу, а далі роби, як сам знаєш. (Підходить до казана, щось кидає до нього, шепоче, потім виймає і подає Іванові—князенкові).

Баба-Яга. Ось маєш чарівний клубок. Як вийдеш із хати, то кинь його по-перед себе і йди

все туди, куди буде він котитися, він тебе й приведе до синього моря. А з того берега морського буде видний острів, а на тому острові брат мій, Зелений Змій живе. Та одна біда, що туди, ані пройти, ані проїхати не можна.

Іван—Князенко. Я, бабусю, море перепливу!

Баба-Яга Хе-хе-хе! Що то кодло людське дурне! Не проопливеш і половини, як утопишся! Ти вже краще мене слухай: сподобався ти мені, я пораджу тобі. Отже, як прийдеш до моря синього, то дивися, де там щука—риба великая лежить — пропадає без води на сонці. Побачивши тебе, заговорить вона людським голосом: „Не їж мене, Іване—Князенку, а кинь мене в море, то я тобі в пригоді стану"!.. А ти й скажи їй: „Кину тебе, щуко—рибо у море, але ти перекинь мені мосточок до острова буйного, до Змія Зеленого"... Тоді вже й там будеш, а там роби, як сам знаєш. Тільки, як жінку свою побачиш, хапай швидко, та біжи, не оглядаючися.

Іван—Князенко. Спасибі тобі, бабусю! Твоєї послуги ніколи не забуду!

Баба-Яга. Тепер же йди, не гайся, бо день короткий, а ніч темна.

Іван—Князенко. Прощай, бабусю!

Баба-Яга. Прощай, прощай!

(Бере його за руку й виряжає за двері).

ЗАСЛОНА.

КАРТИНА СЕМА.

Богата палата у замку Зеленого Змія. Всюда золото і срібло. По два боки — двоє золотих дверей — одні до покоїв Змія, другі, — замкнені, на двір. На золотій лавці, за прялкою сидить Князівна - Жаба, теж вся в золоті і самоцвітах, але лице має засмучене, очі заплакані. Потихеньку співає пісеньку.

Князівна—Жаба:

„Іване мій, Князенку мій
„Молодчику любий
„Сушить вік мій лихий змій
„Літа мої губить!“

Голос Змія (за дверима). Дівонько! Іди сюди!

(Князівна - Жаба швидко витирає рукавом сльози, та йде до дверей, але незабаром вертає. Сідає за прялку і знову співає).

„Іване мій, князенку мій
Молодчику любий“.

(Плаче, потім говорить до себе).

Князівна—Жаба. Вже цілий рік, як я в розлуці з моєю любою дружиною, з моїм Князенком—Іваном! З дня на день плачу, з дня на день горюю, прислуговуючи гаду лютому, Змію Зеленому. Тільки й живу думкою, що от-от приїде Іван—Князенко мене визволяти, золоті двері відмикати, та мене на волю випускати! Та дарма, далекі до мене дороги, глибоке море, дрімучі ліси, до палацу тяжкі двері під замками...

Голос Змія. Дівонько, постели мені постіль!

(Князівна іде і вертає. Сідає знов і співає).

„Іване мій, князенку мій“!..

Голос Змія. Дівонько, укрий мене!

(Князівна—Жаба виходить і вертає).

Голос Змія. Дівонько! Що ти там робиш?

Князівна. Пряду!

Змій. Ну, пряди і яку небудь казку розскажи!

Князівна (крізь сльози).

„За горами, за долами
За глибокими морями,
Там дівчина жила,
Дрібні сльози лила...

Голос Змія (засинаючи). Такої нудної завела. Під таку казку і справді спати хочеться. О-о-х! (Позіхає і за хвилину чути сонне храпіння).

Князівна знова заводить свою пісню, але в той час чути на дворі чиїсь кроки.

Князівна. Людські кроки? Звідки б вони тут узялися?

Голос Івана—Князенка. Відчиніть, чи поснули?

Князівна. Який знайомий голос! В мене чогось забилось серце!

Іван—Князенко (напірає на двері, але вони не піддаються, тоді він розрубує шаблею замки і нарозпаш розчиняє двері).

Князівна (кидається до Івана—Князенка) Іване!

Іван—Князенко. Жіночко! (Обіймаються).

Князівна. Голубе ж ти мій, сизий! Як же я за тобою затужила! Я ж думала, що не доведеться й побачитись! Так сохла, так вянула тужачи за тобою!

Іван—Князенко. Голубонько моя! Не гаймо часу, тікаймо за гори, за бори, за море, до батечка-князя!

Князівна. Так, тікаймо! Щастя наше, що лютий Змій спить, а як би прокинувся, була б нам біда!

Іван—Князенко. А де він спить?

Князівна. Тут, за золотими дверима.

Іван—Князенко. Я убю його!

Князівна (перелякано). Іване—Князенку не займай його, бо він має десять голов, так ти й кісточок своїх не збереш від нього!.. Краще давай замкнемо його двері, щоби він, як прокинеться, не міг одразу нас доганяти! (Замикають двері).

Князівна плескає в долоні, збігаються кілька дівчат у білих сукнях і радісно вітають князівну.

Князівна. Швидко, швидко, не гайтеся, килим самолет знаряжайте, нас, з чоловіком любим по-над гори, по-над море, до нашого терема золоченого переносіть!

Дівчата із дверей виносять килим-самолет, розстелюють, квітами убірають. В той час чується голос Змія, що прокинувся.

Змій. Фе-е! Людським духом тхне! Дівонько, ходи сюди!

Князівна, та Іван—Князь перелякані поспішають до дівчат.

Змій. Дівчино, чуєш?

(Чути, як іде до дверей).

Ага! Двері замкнені! Гей, дівчино, погвора підла, відчини!

Князівна. Ой, Іваночку, поспішаймо! (Сідають швидко на килим—самолеток, Князівна плеще тричі в долоні і килим—самолеток рухається повільно-випливає в напрямку дверей. Змій лютує, кричить, двері хитає, але Князівна з Іваном—Князенком уже в дверях.

Князівна. Прощай, Змію лютий! Нема твого панування! Летимо ми за гори, за бори, за глибоке море, де забудем всяке горе!

ЗАСЛОНА.

Кінець.

---

*) Килим—самолет зробити можна в такий спосіб: низький возок з рівним помостом закривається килимом, а два міцних мотузки, або залізні дроти прив'язуються до переду візка одыми кінцями, а другі ідуть по землі, аж за двері. Коли килим має рухатися, двоє людей за дверима обережно—повільно тягнуть мотузки до себе і відповідно дії, втягають возок за двері.

„Діточий театр“

Досі вийшли.

1) Чебишева — Садовський: „Самотній у лісі“, 1 дія 0.30

2) Галина Орлівна „Князівна Жаба“. 7 картин 0.30

Приготовляються до друку:

3) Кучальська-Садовський: „Відвага“

4) Галина Орлівна: „Христова Ялинка“.

Адреса В-ва: Гр. Ганулян, Львів, Куркова 10.